

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a felszólamlások kül-
dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyílttér sora 1 korona.

A helyi ipar és kereskedelem.

Nem is olyan régen országszerte fel-
tűnő érdeklődést keltett az a tapasztalat,
melyet Hegedűs miniszterné külföldi uta-
zásaiban szerzett. Példákkal igazolt eseteket
sorol fel annak felderítésére, hogy a ma-
gyar fogyasztó közönség akkor, midőn an-
gol és más külföldi cikkekét vásárol, tulaj-
donképpen magyar termékekhez jut borsos
áron; csak a felirat változott, előállítását
azonban magyar gyárnak, a honi iparnak
köszönheti. A visszaélést nem tudva, egy
közönséges idegen jelzéssel csapatja be
magát. A fogyasztó közönség az importált
cikkek varázshatalma alatt áll: magyar
termék, magyar piacon versenyképessége
mellett is, csekély keresletnek örvend; az
idegen áru hasonló minőséggel és kétsze-
res árral sokkal hamarabb talál gazdára;
az a fő, hogy „Patent“-tirozott legyen s
diszelegjen rajta az „Englisches Work“
gyári jelzés s ekkor annak föltétlenül fi-
nomnak, divatosnak kell lennie, olyannak,
amelyhez nem minden ember fia szagolhat.
Nem is jó, ha magyar készítmény ez a
cikk és olcsó; azzal a feltevessel él, hogy
„olcsó húsnak hig a leve“ s nem vásárol
belőle. De ha az a cikk a külföldet besé-
tálta s megbélyegezve hozzánk vissza kül-
detik, kétszeres, sőt háromszoros ár mellett
is finom és nagyszerű.

Ez eljárás amily észszerűtlen, ép oly
mértékben hazafiatlan. Hazafiatlan a honi

ipar kicsinylése miatt, pénzügyi szempont-
ból pedig határozott megrövidítését idézi
elő az ország ipar és kereskedelmi jövedel-
meknek; végkövetkezményében ellene tör a
hazai ipar és kereskedelem felvirágzásának
és sulyosítja napról-napra a megélhetési vi-
szonyokat. A mely csüggedésbe ejtő tény
tapasztalható az egész ország iparán és
kereskedelmén, ugyanazt mondhatjuk helyi
szempontból. Vidéki városokban, — mint
Abony is — óriási a pangás. Mondhatni
csak azon cikkek vásároltatnak itt be, ame-
lyek megszerzése végett a közönség nem tartja
érdemesnek az átrándulást a szomszédba;
hogy ha az nem oly égetően szükséges:
bevárja a kedvező alkalmat az átmenetelre,
vagy pedig elhalasztja „Nagyvásár“-ig.
(Mintha a nagyvásár tárlata volna a sze-
menszedett s minden bírálaton felüli ter-
mékeknek!?)

„Mihelyt abonyi, mindjárt nem jó!“
Ugyan miért? A helyi és a szomszéd ke-
reskedelmi és iparüzletei közt mi különbség
sincs; egyik is, másik is külföldi és hazai
gyárakból, nagyobb üzletekből szerzik be
áruikat és a különféle nyers anyagot. A kész
árucikket mitsem változtat, ha azt Abony-
ban, a szomszédos nagyobb városban, vagy
éppen Budapesten szerezzük is be, mert
eredetileg különösen anyagra nézve, majd-
nem egy és ugyanazon forrásból származ-
nak. Ha esetleg egy távol eső üzletből lát-
szólag olcsóbb árban kapom a cikket, azon
nyereségem alig lehet, amennyiben az uti,

vagy szállítási költségek e helyben és távol-
ban bevásárolható áruk értékülönbségét
kiegyenlítik. Amit tehát a közönség nyerne
a kompon, azt oda fizeti a vámon.

A helybeli iparos üzön bármely ipar-
ágot, éppen olyan avatott embere saját ipar-
ának, mint a szomszéd nagyobb városi.
Az anyagot mindannyi bevásárlás útján
szerzi be; a feldolgozás helye a cikk mi-
nőségét nem befolyásolhatja. — Honnan
van mégis, hogy fogyasztó közönségünk
többré becsüli a szomszédos, mint a helyi
ipart? A magyar iparos és kereskedő, mos-
toha gyermeke az ország nagy közönségének,
ezen sorsban részesül a helybeli iparos és
kereskedő a kisebb közönség részéről.

A szomszéd város iparos és kereske-
dője szintén panaszkodik, hogy a közönség
nincs megelégedve velük, mert szükség-
leteiket nagyobbbrészt Budapesten szerzik
be. Budapesten sem hallunk kedvezőbb
hangokat; oda meg London, Páris, Berlin
stb. külföldi városok gyáripára ontja termé-
keit s helyette több millióra menő pénz
vándorol ki a nagy közönség megpunpo-
lásából, a honi kisebb ipar és kereskedelem
mérhetetlen nagy kárára.

Az ipar és kereskedelem felvirágzása —
a mondottak után — tehát nem (ipar-
politikával) felülről lefelé, hanem megfor-
ditva (társadalmilag) alulról felfelé ható
közreműködéssel volna elérhető. A helyi
közönség pártolása maradjon a város
falain belül, hozza a kereskedőt és iparost

TÁRCZA.

Őszi rózsá.

Szünke felhők, lombtalan fák

Kopár róza.

Nincs más virág, csak még egy-két

Őszi rózsá.

A hideg tél ráborítja

Fehér leplet.

Isten veled, őszi rózsá

Őszi emlék.

Abony, 1900. január 15.

T. J.

A káplár ur.

Megszoritotta kezemet s olyan kedves mosoly-
lyal, melynek pajzánsága megrontotta szavainak
komolyságát, mondá:

— Nem vagyunk egymásnak valók. Ön fia-
tal, csak még harmacznég éves, én pedig öreg
özvegy asszony vagyok már.

Az „öreg“ szót olyan különösen hangsúlyozta,
mintha azt várta volna, hogy megezáfolyjam.

Pikáns szépsége elvakított.

Éreztem, hogy minden szavában a kacérság
számítása rejlik. Tudtam, hogy ha festék nem is
éri arcját, kendőzött a szeme, a szíve, a lelkülete.

Jól ösmerem a nők e veszélyes fáját.

Tudtam, hogy akaratlanul, szinte öntudatlan-
ul magukhoz vonzanak, hogy a csábítás, mint
valami ösztön bírja őket cselekvésre, csevegésre,
mosolygásra. Olyanok, mint azok a gyermekek,
akik végighanczuroznak a mezőkön, hogy elfogja-
nak egy lepke. Mikor aztán megfogták, elmúlt
örömük s kedvtelenül bocsátják el a kis foglyot.

Nem pillangó kell nekik, hanem lepkekerge-
tés. Az az asszony sem a hódítottra vágyik, csak
a hódításra. A győzelem untatja, a küzdelem
izgatja.

És mégis, talán épen csak azért birni akar-
tam. Felébredt bennem a dacz, mely nem egy
szerelemnek rugója. Kell, hogy enyém legyen!

Lehangoltságot szinletem. Ugy tettem, mintha
gondolkozás után lassan-lassan — bár szomor-
kodva — beláttam volna szavainak igaz voltát.

— Talán igaza van, asszonyom. Talán csak-
ugyan öreg ahhoz, hogy megérthesse érzelmeimet.
Lássá, a magam fiatalos, botor eszemmel az hit-
tem, hogy meg fogom önt győzhetni szerelmenről
és megnyerhetem szívét. Azt gondoltam, hogy
visszahívhatom majd emlékezetébe a régi ábrán-
dokat, a boldog órák emlékét. Hogy az elmúlt
boldogság emlékezete maga után vonja az új
boldogságot. Talán meg fogja kívánni, hogy a le-
tünt ábrándok még egyszer felébredjenek, hogy
még egyszer átérezze, átélje őket. Csalódtam, ön
örökre elbucszaltatta a fiatalságát.

— No lássa, így szeretem önt. Végre is
észre kellett térnie.

Fogtam a kalapomat és elmenni készültem.

E percben vig zeneszó hallatszott. Elma
felugrott ülőhelyéről.

— A banda! Hallja csak, a banda! Jöjjön,
nézzük a katonákat. Megfogta kezemet s gyengé-
den az ablakhoz vont. Gyorsan feltárta, ráhajolt
az ablakpárkányra s intett, hogy könyököljék mel-
léje. S ettől a gyerekes kacérságtól, egyszerre
különös boldogságot éreztem. Ugyan miért? Talán
a szeme ragyogása tett boldoggá? Hiszen hazug-
nak, édesen hazugnak tartottam. Talán megrésze-
gített a lehelete vagy a harmincz tavasz üdésege?
Érzem, hogy ez a „harmincz tavasz“ nem közhely.
Annak a szépséges asszonynak kikelet volt az
egész élete és tavasz fakadt körülötte.

A vig nóta hallatára pajzán gyerekké lett.
Vidáman tapsolt és a lábával önkéntelenül a dal
ütemét jelezte. Szinte táncolt minden idegszála.
A homlokára rendetlenül lehullottak hajfürtjei;
mintha ölekezni akartak volna a sűrű selyem
szemöldökökkel.

Elsimogatta őket, de lekivánczoltak megint a
sima fehér homlokra.

A banda elhaladt az ablak előtt s a száza-
dok hosszú sora egyhangú, egyenletes léptekkel
követte.

Egy egyévi önkéntes bizalmasan felköszönt
az ablakhoz. Boszankodtam. Nagy Kálmán volt,
aki Ferikéhez, kis ballerínához is betolakodott.

Viszonoztam üdvözlését, Elma is köszönt
neki. Kiállhatatlannak tartottam e tejes állu su-

abba a helyzetbe, hogy a nagyobb forgalom hatványozott jövedelmével áldozhasson mindkettőre nagy és minden igényt kielégítő választékosság megteremtésére és az ipar tökélyesítésére. A helybeli iparos és kereskedő ugyancsak törekedjék arra, hogy a divatnak, a minőség és izlésnek megfelelő árukkal kössék helyhez a fogyasztó közönség beszerzési piacát.

A város lakóinak foglalkozás szerinti társadalmi összefüggése az egymásra való utaltságot hozta létre. Az egymásra való utaltság eszméje megköveteli, hogy a társadalmi egyedek egymásnak segítségére legyenek, egyik a másiknak megélhetését biztosítsák, azaz egymást fenntartsák. Ez a társadalmi törvény ingattatik meg akkor, midőn a fogyasztó közönség pénzét nem helyben, hanem a szomszédban s a távolabb eső idegenben költi el.

Ismerje meg a fogyasztó közönség a társadalom örök törvényét, az egymásra utaltság viszonyát s lesz megerősödött helyi ipar és kereskedelem, mely magvát képezi a külföldet kizáró, a társadalmi jólétet elősegítő önálló magyar nemzeti iparnak és kereskedelemnek.

V. I.

Közgyűlés.

Igen látogatott és érdekes tárgysorozatú közgyűlés tartatott f. hó 20-án.

Az első tárgy volt a helység elnevezések megállapítására kiküldött országos bizottság megkeresvénye, községünk nevének megállapítása tárgyában, mely szerint, minthogy ily nevű község 3 van az országban és pedig Füzes-Abony, Nagy-Abony, tehát a miénknek egyszerű Abony elnevezést javasol.

A közgyűlés ily értelemben határozott.

Hogy miféle metamorphozison mentünk mi által s mikor, hogy régi, ősi nevünk „A b a n” — Abonyra változott, azt a mult homálya fedi, — de most módunkba lett volna eredeti nevünket fölvenni, illetőleg az elnémetesítő kortól visszacserezni, annyi kegyelettel tartoztunk volna — eredetünk iránt viseltetni.

A második tárgy volt a miniszter leírata, mely szerint felszólítottunk, hogy hajlandók volnánk-e egy minta gazdasági ismétlő-iskola felalli-

hancz bizalmasságát. De hát nem törődöm vele, nem zavarom meg miatta boldogságomat.

A katonák rég elvonultak már az ablak előtt s Elma még mindig mélázó tekintettel nézett utánuk.

Már látni se lehetett őket, csak a távolból hallatszott a zene elhangzó bumberdója, hanem azért Elma utánuk meredt révedező nézéssel, mintha még látná őket. Elgondolkoztam. Hirtelen támadt boldogságom meg volt zavarva. Boszantott, hogy a dupla színű posztó annyira lekötötte Elma figyelmét. S én alig néhány perczel ezelőtt házasságot ajánlottam neki. Mélyen a szeme közé néztem s aztán megszakítottam a csendet:

— Ugy látszik, nagyon érdeklődik a katonák iránt?

— Nem tagadom . . .

— Talán megtudhatnám, hogy miért?

— A korom és a nézeteim talán megengedik, hogy túltéve magamat a prüderia parancsain, őszintén válaszoljak. Nos hát: minden nő többé-kevésbé ábrándos, regényes lelkületű. Még mindig él bennünk a középkor daliás lovagjainak képe. Szinte szolidaritást érzünk évszázadok előtt élt társnőinkkel, akikért élet-halál harcokat vívtak a bajnokok. Mi türes-tagadás, emlékezzünk még és szeretjük még azokat, akiknek ideáljai voltunk. Viszonzásul most nekik adunk egy kis ideálszerpet. Talán tévedünk, ha a katonákat tartjuk utódjaiknak, de hát azért vagyunk nők, hogy tévedjünk. Aztán meg — tévé hozzá pikáns mosolylyal — a csinos ruha, az a testhez simuló festői ruha is tetszik egy kissé. Hiszen tudja, hogy nem mindig, de néha mégis a ruha jelenti az embert.

— Milyen jó, — mondám malicziával — hogy nem minden nő gondolkozik oly szellemesen, mint ön, asszonyom.

tására, melyhez a miniszter egy rendszeresített szaktanító fizetését adná 1300 korona értékben, — a község pedig adna 20 hold földet, fölszereléssel, melynek jövedelméből 80% a községé, 20% a tanítóé lenne.

Pintér Gyula, Barkó István, dr. Halmi Adolf pártolóláig szólaltak föl, azonban — s ez épen a bökkenő — a gazdálkodással foglalkozó kisbirtokos képviselői tagok erősen opponáltak, azzal érvelvén, hogy szegények vagyunk.

Édes jó Istenem! Hát hiszen épen arra való lenne az a minta gazdasági-iskola, hogy megtanulnánk azt a gazdálkodási módokat, melyekkel sikeresebb eredményeket érhetnénk el, hogy a föld termő képességét jobban kihasználhatnánk anélkül, hogy eme képességet csökkentenénk.

Nem is lett belőle semmi egyéb, mint hogy Komáromy József gyűl. tag indítványára kimondta a gyűlés, hogy elvileg pártolja e mozgalmat, de most így meg úgy . . .

Majd megszerzi Czegléd, mint a hogy megszerezte most az állandó gazdasági tanfolyamot, (l. hírek közt) pedig hol vagyunk mi azokhoz képest és ők még sem átalnak még mindig tanulni.

Jó lett volna ezen egy kissé gondolkodni, meg azon is, hogy míg mi Vadkerten, Izsákon keressük a boldogulásunkat, addig a czeglédiek, ujszásziak szörnyen jól érzik itt magukat.

Különbben is itt megjegyezzük, hogy ama fontos tárgyról nem volt egy város atyának sem tudomása s így nem lehet esodálkozni rajta, hogy ott egy hirtelen előrántott, sebesen felolvasott hosszú leírat tartalmának azonnali felismerése, kihatásának, viszonyainkhoz alkalmazhatóságának mérlegelése s objektív megítélése lehetetlen volt mindenki részéről. Az ily dolgok egy előzetes értekezleten volnának megbeszélendők, minden irányban megvilágítandók, előnyei, hátrányai tervszerűleg megállapítandók és ennek az alapján lennének a közgyűlésen előterjesztendők.

Máthé József jegyző bejelentette, hogy Király Ferencz eltávozásával megüresedett tisztviselői állást, a bíró és pénztárnokkal egyetértőleg Máthé Jenővel töltötte be.

Seres Mária törvénytelen gyermekének tartási díjában 207 frtot utalványozott ki a közgyűlés a szegény pénztár terhére, a fehér kereszt egyesület részére.

Ezek után a kérvények következtek.

Először felolvasatott Kapala Sándor magtárkezelő beadványa a magtári hátralékok behajtására és törlésére vonatkozólag. Érdekes volt ama része, melyben azt fejtegeti, hogy a magtár — mint intézmény — fentartása idejét multta s a mai előre haladott viszonyokban sehogy sem tud beleilleszkedni, annyival is inkább, mert volt rá

— Téved. Az asszony, ha tetszik, vagy ha neki tetszenek, mindig ilyen „szellemes.” Lehetnek, akik először prüdeok és csak azután asszonyok s azért tartózkodnak ily őszinte nyilatkozatoktól. Hanem azért Mars fiainak a szívünkben mindig erős a pozíciójuk.

— Hátha konkrét adatokkal megegyeznék véleményét?

— Kíváncsi volnék reájuk.

— Ön őszinte volt, ugy-e én is lehetek?

Látta azt a fiút, aki bizalmasan felköszönt nekem?

— Önnek? Igenis láttam.

— Nos hát, ez a káplárlegényke alig egy-két hónap előtt egyik hü barátnőmet — hiszen tudja, hogy barátnőink is vannak — Ferikét, a körülrajongott ballerínát, ostromolta udvarlásával. De nem érhetett célt. Ugy tudom, hogy Ferike ajtót mutatott neki s hogy ő ezen az ajtón ki is ment. A ballerínának néha elég okosak s nem gondolnak a mult idők asszonyaival való ideálszolidaritására. Ferike is ilyen okos volt s belátta, hogy az a fiatal sieder, akármilyen lovagkivonat is, nem tekedhetik velem, aki nem gyökerezem ugyan a multban, de megállok a jelenben.

— Gondolja? Lássuk csak! — Odalépett a kis íróasztal elé s egyik fiókjából hamarosan kivett egy passulit — illatos levélkét.

— Ösmeri a kézirat? kérdé elibém tartva, Elhalványodtam. Ferike írása volt:

„Édes kis bubi!

Este előadás után biztosan elvárlak! A „komondor” ma nem őrzi a házat. Ferike.”

Kívül a borítékon:

„N a g y K á l m á n egyévi önkéntes urnak

H e l y b e n .“

eset, hogy 60 métermázsza buza megzsizsikésedett, — sok mázsza meg oda vesz az adósoknál.

Hát ebben tökéletes igaza van Kapala uramnak.

Máthé József föl is vetette az eszmét, hogy itt volna az ideje ezen ősi intézmény megszüntetésére, a gabona készlet ára a takarékpénztárban kezelt 1400 koronához esatoltatnék és ebből az egész pénzkészletből a munkás-segélyegylet szerveztetnék, mely már ugy is egy ministeri törvényjavaslat tárgyát képezi s melyről már korábban egy ismertető cikkben megemlékeztünk.

A közgyűlés azonban illetéktelennek mondta ki magát e fölött határozni, — oh pedig dehogy illetek elen, dehogy illetéktelen!

Inkább most magunktól, mint később kárral, muszájból.

Kapala Sándor és társai kérvénye került aztán sorra, melyben a szőlőjükhöz vezető ut meghagyását kérik, erre vonatkozólag — az előljáróság egy mérnöki szakvélemény beszerzésére utasítottatott.

Végül Király Ferencz volt községi hivatalnok bucsú kérvénye olvastatott föl, melyben 10 évi szorgalmas munkálkodásának anyagi jutalmazását kéri.

Komáromy József pártoló indítványa folytán egyhangulag 200 korona jutalmat szavazott meg részére.

Légvégül Oblath Zsigmond interpellált a zsidó templomhoz vezető gyalogjárda tárgyában, melyre nézve Goldschmid Lipót gyűl. tag, hitközségi elnöktől kapott megnyugtatót, hogy azt már ő az előljárósággal elintézte.

Az új perrendtartásról.

(T. G.) A folyó év január 1-én életbe lépett új bünvádi perrendtartás, mely nagyon sokban eltér a régi bünvádi eljárástól, melynek azonban általános ismertetése nem lehet lapunk feladata, csupán csak némely a közönséget érintő rendelkezéseit közöljük olvasóinkkal.

Bűnvád alá vonható az, aki valamely büncselekményt elkövet s ez a terhelt. Aki ellen az elkövetetett, az a sértett, az természetesen orvoslást keres az arra illetékes hatóságnál és pedig akként, hogy a hatóságnál feljelentést tesz a terhelt ellen s kéri annak megbüntetését.

Vannak olyan büncselekmények, melyek a feljelentés folytán magán vádra üldözendők, ez esetben a sértett fő magánvádlónak nevezetik, — ilyen esetek p. o. becsületsértés, rágalmazás, magánlak megsértése.

Hivatásból üldözendő büncselekményeknél a vádat a kir. ügyészség, vagy az ügyészi megbízott

Hamarjában szóhoz se juthattam. A „komondor” nem őrzi a házat! S ez a „komondor” én vagyok! Nos jól van, a komondorok harapni is tudnak.

— Hogyan jutott ön e levél birtokába?

— Csak úgy véletlenül. A káplár úr irományai között keresgélve (tudja, hogy mi nők kíváncsiak vagyunk) akadtam reája.

— Az irományai között? Talán csak nem —

— De igen, uram. A káplár ur tegnapig a szomszéd helységben állomásozott, tegnap áthelyeztetett ide s most nálam lakik a mellékszobában.

— Asszonyo u, önt eddig tisztességes nőnek ismertem.

— Remélem, ezentul is annak fog ösmerni. Harminezhét éves özvegy asszony vagyok.

— Harminezhét éves! A Balzac „entre deux ages”-jából való. Az a kor, amelyben legkikapósabbak a nők. Harminezhét éves! Hát azt hiszi, hogy a világ elhiszi ezt önnek s ha elhiszi már, se nem hall, se nem lát? A világ — s én is a világnak vagyok része — a maga módja szerint fogja magyarázni, hogy mit jelent az, ha e szóban ön és itt a mellékszoba nyitott ajtaján tul a káplár ur lakik. Azt hiszi, hogy az ön harminezhetedik évében nem fogják tudni, mi je, kije önnek ez az ur?

— Kicsoda?

— A . . . ; nem folytathattam tovább, mert kis kacsóival befogta a számat.

— Téved — mondá kedves mosolylyal — a káplár ur — a f i a m !

*

A fia! Furesán éreztem magam, — hanem azért, ha néha elgondolkozom: Elmán, valami olyan sajnálkozás fele fog el, miért nem lehetek fiának mostohaapja?

FENYŐ MÁRTON.

képviseli, ha azonban ezt az ügyészség bármi oknál fogva nem vállalja el, a sértett pótmagánvádló.

Ilykép a kir. járásbíróknál is képviselve van a kir. ügyészség a megbízott — Zambó János ügyvéd Czegléden, helyettes dr. Molnár Zoltán bírósági jegyző — által.

A panaszos vádat emelhet tehát nem csak a járásbírósnál, hanem az ügyészi megbízottnál is. Az utóbbi a vádat magáévá teszi s a bíróságnak ellen megfelelő vádat emel a bíróságnál, vagy pedig nem fogadja el a vád képviselőt, akkor az iratokat a bírósághoz átteszi, egyben jelentést tesz, hogy a képviselőt mi okból utasította vissza.

Ez esetben a sértett saját maga képviseli a vádat a terhelt ellen.

A bíróság aztán megidézi a feleket, a tárgyalásra határnapot tűz ki, a melyre a felek a még be nem jelentett tanúkat és bizonyítékaikat is magukkal vihetik, vagy előre értesítik a bíróságot, hogy esetleg az idézve vagy szerezzék be azokat.

Ha a vétség csak pénzbüntetést von maga után, vagy a vád csak kihágáson alapul, a terhelt maga helyett védőt is küldhet a tárgyalásra, ha maga megjelenni nem akar. Ha azonban szabadságvesztéssel büntethető eselekményről van szó s ha terhelt nem jelen meg, akkor elővezetelés terhe alatt idéztetik meg.

A főmagánvádló azzal idéztetik meg, hogy meg nem jelenése esetén az eljárás megszüntetetik.

Ha a sértett nem jelen meg, vagy magát nem képviselteti, az esetben az ügyészi megbízott a vádat a tárgyaláson elejti.

Egészen új az úgynevezett büntető parancs, a fizetési meghagyás mintájára.

E szerint ha a feljelentést valamely közhivatalnok, felesketett erdőőr, mezőőr vagy hegyőr eljárása közben tapasztalt kihágás folytán teszi meg s ha ezen kihágás csupán pénzbüntetést vonhat maga után és az eljáró bíró szerint legfeljebb 200 koronáig terjedhető bírság szabható ki, a terhelt ellen büntető parancsot ad ki, melyben meghagyja, hogy terhelt a büntetés pénzt 15 nap alatt a jelzett helyen fizesse le. A terhelt ha nem nyugszik meg a rendeletben, a bírságot nem fizeti le, a bíróság a tárgyalásra határnapot tűz s azon ítéletet hoz, vagy a terhelt meg nem jelenése esetén kimondja a büntető parancs rendelkezését s elrendeli az esetleg szükséges végrehajtást.

Ha terhelt megnyugszik a büntető parancsban, kérhet a büntetéspénz lefizetésére halasztást is, sőt — ha erre engedélyt nyert, részletekben is fizethet.

Az új büntető eljárásra nézve járási főszolgabíróságunk a következő rendeletet intézte előljáróságunkhoz:

A község érdemes Előljáróságának.

Az 1896. évi XXXIII. t.-cz. életbeléptetése alkalmával kiadott b. ü. miniszteri 130000. sz. rendelet 174. §-a értelmében a járási főszolgabíró alólírt szolgabíró bizta meg a büncselekmények és panaszok felvételére és a nyomozások folyamatba vételére.

A midőn értesitem, alábbiakban megjelöltekre különösen felhívom figyelmüket az 130000. sz. rendelet értelmében kiadott 89615. sz. alispáni rendeletet mellékelem és annak értelmében eljárást szigorúan meghagyom. Ezen fent hivatkozott rendelet §§-ai a község előljáróinak is oly hatáskört adnak, mely leginkább a büncselekmények előfordulása esetén az ott gyakorolt első szemle, „bűnjeltek lefoglalása” stb. alkalmával legjobban érvényesülhet és a büntények kiderülésének mindig alapját képezi.

Mindezeknél fogva első sorban a panaszok felvételére a rendelet 215. §., egyebekben a 214. §. szemelött tartandó, de különösen a rendelet 78—79—80. és 81—85. §§-ai lesznek mindig irányadók.

A nálam teendő panaszok minden hét — kedd és pénteki — napján vétetnek fel a főszolgabírói hivatalnál, ünnepnap kivételével és pedig d. e. 9 órától déli 12 óráig. Ez falragaszon közhírré teendő és a legközelebbi képviselő ülésen kihirdetendő.

Betöréses rablás, öngyilkosság, gyilkosság, egyáltalán minden oly büntény esetén, mely halasztást nem tűr, illetve ahol az öngyilkosság csak némi büntény gyanura is ad okot, „ezt azonnal küldönczezzel” jelentsék és ugyanakkor a csendőrség is erről küldönczezzel értesítendő lesz.

Szorosan vett és nevezett büntény, nappal

a főszolgabírói hivatalnál, éjjel lakáson, Abony Szelei-ut úgynevezett „Amerika” lesz bejelentendő. Elvárom a mindig ügybuzgalmat tanúsító községi előljáróktól, hogy ezen körrendelet nagyon érintő működésében, úgy mint eddig, ezentul is a gyors bejelentésük és a helyszínen eszközözendő felvételekkel nehéz munkámban támogatni fognak. Abony, 1900. január 3.

Rudnyánszky László s. k.
szolgabíró.

MI UJSÁG?

— **Eljegyzés.** Társadalmi életünk egyik kiváló hölgye, keökeszi Laczkó Bella kisasasszony, Laczkó Pál uradalmi ügyvéd és takarékpénztári igazgató szellemdús leánya, f. hó 25-én tartotta eljegyzési ünnepélyét. Ö h e g y i J e n ő jász-nagykn-szolnokmegyei állatorvossal.

— **Közgyűlés.** A „Pestmegyei abonyi takarékpénztár” február 4-én d. e. 10 órakor tartja a Casino helyiségében 30-ik évi rendes közgyűlést. A szavazati jogával élni óhajtó részvényes köteles a közgyűlést megelőző 6 nap alatt a saját nevére írt részvényeket az e czélra kiküldött bizottságnak bemutatni és igazolványt kivenni. Mindjárt a közgyűlés után a részvények bemutatása ellenében új szelvényivek adatnak ki.

— **Felolvasó estély.** A „Kath. Munkás-Egylet” február hó 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján este 6 órakor saját helyiségében az alábbi műsorral felolvasó estélyt rendez: 1. Megnyitó beszéd, tartja: Hirling J. h. plebános. 2. Az egyleti életből, felolvas: Veverán I. r. kath. tanító. 3. Szegényekhez. Szavalja: Pataky J. egyleti pénziárnok. 4. Humoros ebészés. Felolvasa: Temesközy G. az „Abony” felelős szerkesztője. 5. Költemények. Felolvasa: Kovács Béla r. kath. tanító. 6. Zárbeszéd. Elmondja: Somodi I. egyt. elnök. — Munkásaink ezen felolvasó estély rendezésével tanúságot tesznek arról, hogy bár tenyerük érdes, de szívük s lelkiük elég sima ahhoz, hogy a szép és jó iránt lelkesülni tudjanak. — Mi is örvendünk a „Kath. Munkás-Egylet” némes törekvésén s nem tudjuk eléggé figyelmébe ajánlani a tagoknak és érdeklődő ügybarátoknak a felolvasó estély tömeges látogatását. Külön meghívók nem bocsátatnak ki; a szíves érdeklődők ez uton hívatnak meg.

— **40 év emléke.** Bogdy Sándor igazgató-tanítónak 40-éves működése emlékére szánt valamely értékes tárgy beszerzési összegét az e czélra alakult bizottság társadalmi uton óhajta összehozni. A gyűjtés az érdeemes tanító volt növendékei körében már megindított. Ez alkalommal a jubilans tisztelőit és a tanügybarátjait is mely tisztelettel kérjük, hogy az ajándéktárgy beszerzését szíves adományokkal elősegíteni kegyeskedjenek. — Adományokat jövő hó 15-ig készséggel elfogad: A gyűjtő bizottság.

— **Bérkoosi árszabály.** F. év jan. 1-én Weinstein Márton bérkoosi tulajdonosra nézve kötelező árszabály a következő változáson ment át: A piactérről az állomásig, vagy onnét vissza a viteldij az eddigi (15 kr.) 30 fillér helyett (20 kr.) 40 fillér, a személy-podgyász bérmentes sulya az eddigi 50 kgr. helyett 25 kgr.

— **Haza jött meghalni.** Kovács Pál, építő-iparos, Rákóczi községbeli lakos, városunk szülőtte, f. hó 22-én este haza jött öreg édes anyjához, özv. Kovács Pálnéhoz látogatóba. Reggelre kelve száraz alsó ruhát kért nővérétől, mert — mint mondá — egész éjjel roppant izzadt, úgy, hogy az egész ágy is csupa víz volt. Aztán egy hosszú levelet írt, melyben felsorolta végakaratát s kifejezte, hogy békétlen családi élete, különösen neje durva, elviselhetlen magatartása, szeretetének elhidegülése miatt életét meguntta. Ezt elvégezve, az udvar egy félre eső helyére ment, hol egy piziny kis revolverrel szíven lötte magát, kiszakítva életét neje és öt apró kis gyermekei közül, az elvadult családi életből, melyet ezelőtt 16 évvel oly örömmel kötött meg egy kiterjedt nagy család meg nem valósult reményei között.

— **Gyilkosság és öngyilkosság.** Spányik Teréz megunván örömtelen életét, elhatározta, hogy 12 éves leányával elhagyja az árnyék világot. E czélból f. hó 23-án este megrakta székkel a szobájában levő sporherdot, a csövet elzárta s miután kis leányával elmondták utolsó imádságukat, lefeküdtek egymás mellé, hogy soha

többé föl ne ébredjenek. Másnap reggel midőn az ajtót rájuk nyitották, ott találták őket az ágyon megmervülve, a kis Spányik Marit holtan, az anyát eszméletlenül, ki még most is ugyan olyan állapotban vivődik az óhajtott halálal.

— **Fluck Mártha — menyasszony.** A tápió-györgyei rejtelmes tragédia egy főalakja: Fluck Mártha mult vasárnap tartotta Tápió-Györgyén szűk családi körben eljegyzését Fiala Géza építész-mérnökkel. Az esküvő február közepére van kitűzve.

— **Jó bor.** Ez sem utolsó. — A bor mindig kapós, hogy ha jó. — Ilyen jó bort kóstoltunk Máthé József éknél. Most meg már engedélyt is kapott, hogy kimerheli a maga borát. Az új törvény szerint nem kell lepecsételni az üveget, hanem oda megy a vevő es vesz egy litert, fél litert, amint tetszik. Literje 30 krajczár. Ott meginni nem szabad.

A próságok.

Számítás korona értékben.

Egy úr táviratot ad fel.
Kisasasszony: Kapok 2 koronát és 12 fillért.
Úr: Átsd 2 forintot.
Kisasasszony: Nem tudok visszaadni. Kérem nincsen 6 krajczárja?
Úr: Tessék 20 fillér.
Kisasasszony: Ön téved, ez csak egy ötös nickelpénz, így meg 2 fillért kapok.
Úr: Kérem helyette egy hatos.
Kisasasszony: Oh akkor még ön kap 8 fillért. Tessék egy 5 krajczár és kérek egy krajczárt vissza.
Úr: Helyes, most már rendben vagyunk.

Párbeszéd Zalacsán.

Ur: Adtál a lónak abrakot, Miska?
Szolga: Igenis adtam.
Ur: Sokat adtál?
Szolga: Igen kérem átossággal, sokat adtam.
Ur: Tán nem is kellett volna oly sokat adni.
Szolga: Nem is olyan sokat adtam, kérem átossággal.
Ur: Kevés is elég lett volna neki.
Szolga: Nagyon keveset adtam neki.
Ur: Talán jobb lett volna, ha semmit sem adtal volna?
Szolga: Nem is adtam biz én egy szemet sem neki.

A szerkesztőségből.

Épen azon tépelődtem, hogy mi módon lehetne kivívni egy vidéki sajtónak némi közelséget, olyan körülmények között, midőn ettől mindig többlet követel a tekintetes közönség, mint a fővárositól, — talán mert ismeri a tényezőket — és megköveteli, hogy a lap legutolsó betűig mindenkinék a gusztyusára legyen tele írva, — a pártolás az mellekes, — mondom, hogy épen a szellemi és anyagi eszközök között kotoráztam, midőn be rohan hozzám a kisebbik fiam s azt kérdezi egész szemtelenül, hogy:

— Rokonom vagy-e te én nekem apám?
Hm! Hát erre honnét kotorásszak feleletet?
Végig villant agyamban minden eshetőség... s szép lassan ki tessékeltem az ajtón felelet nélkül, mert utóvégre is az ilyen kérdésnek inkább jussoskodás idején van helye.

Alig teszem be az ajtót a kölyök után, beserdül egy poeta munkatársam, hogy ő nótát csinált, tegyem ki az ujságba, mert ha nem, hát nem is ér az ujság semmit s nyomban el is dalolja, hogy:

Az abonyi piac kellő közepébe,
Kilencz fehér oszlop van a földbe téve,
Azok is csak azért vannak ott leásva:
Hogy az abonyi nép mindig csak azt lássa.
Száz forintot annak, aki kitalálja:
Hogy más „nagy-község”-ben van-e ennek párja.

— No — mondok — hogy van-e, azt nem tudom, de meg adod-e a 100 ast, ha megmondom, hogy hol volt?

— Meg hát!

— 1849. október 6-án Aradon.

Poeta barátom szó nélkül elment és én ujra fölvettem töprengéseim elejtett fonálát s elmélkedtem oly képen, hogy: igaz, hogy egy vidéki

lap nem állhat oly színvonalon, mint egy 20—30 munkatárssal bíró fővárosi lap, de az is igaz, hogy hatóságok, testületek s egyesek csak úgy felváltól veszik s támogatásban nem részesül.

Egy rendkívüli diskkrét kopogtatást hallottam ajtómon, ahoz mérten ejtettem ki a legújabbban ilyen alkalmakkor használni szokott „kérem!”

Erre belép hozzám egy hosszú sovány alak, koczkás bő ruhában, bajusz nélkül, szőke poszszakállal, azonnal felismertem, hogy angol.

Rögtön angolos poseba változtam át s a szerenese okai felől akartam némi tájékozódást szerezni, midőn elkezdte vendégem, hogy hallotta e lap roppant irányadó befolyását a társadalmi körökre, (ahá, — gondolám — hát még sem olyan kis pont vagyunk mi) tehát ő — mint a nagy Albion hű fia — a kormány megbízásából utazik egyes kiváló lapokhoz, hogy ezek útján a magyar nép rokonszenvét nyerhessék ki az angol nemzet most viselt nagy háborúja s annak — a népek boldogítására irányuló — céljai iránt.

Ezt persze mind angolul mondta, de én azonnal transba devalválódtam, mely állapotban — tudvalevőleg — a világ minden élő s holt nyelvén ért az ember.

Rögtön eszembe jutott Lord Byron mondása „Fölbredék egy reggel, mint híres ember.” — Ah! Tehát itt az alkalom, hogy Albion csillaga halványuló fényében fürödve, a nagy angol nép javára tehessek valamit, a miből viszont hazámra is kiszámíthatlan előnyök háramolhatnak, a kamatláb leszállítása folytán.

Épen egy történelmi jelentőségű mondattal akartam a nagy angol nemzetet megnyugtanni és pártfogásomról biztosítani, midőn egy erős határozott kopogás mindkettőnk figyelmét az ajtóra terelte.

Alig mondtam ki, hogy „lehet” — betoppan egy alacsony, zömök, napbarnított arcú, kemény vonású alak s abban a pillanatban az én angolom két hatalmas boxerrel kezében rohant rá, de a másik pillanatban megvillant az ujon jött kezében egy hosszú fényes stilet, mire az én angolom megállt, boxeres két karját az idegen felé feszítve.

— Ugy látom uraim — szóltam magamhoz térve — hogy önök ismerik egymást.

— Óh igen — szólt a kis vaskos ember, — én Krüger apó bérese vagyok — midőn hazámban béke honol, — most pedig annak teljhatalmu minisztere s politikai ágense; azért jöttem, hogy ennek az urnak — itt stiletjével az angolra mutatott — a befolyását ellensúlyozzam, nem kétlem, hogy a hős magyar nemzetnek egy oly kiváló fia, mint ön szerkesztő ur, nem fog elzárkózni egy maroknyi szabad nép küzdelmének méltánylásától a zsarnoki hatalom ellen, — mi tanuljuk és tanítjuk iskoláinkban Magyarország történelmét, ismerjük azt Zolán futásától egész Nagy Lajos futásáig, onnét pedig egészen Wekerle felreállításáig, ettől kezdve azonban Magyarországnak története nincs, stb.

Arra a kérdésemre, hogy hol tanult meg magyarul, elmondta, hogy midőn Pretoriából elindult, zsebhe tett egy angol-magyar szótárt, meg egy Kossuth naptárt — mert ez Transzámban van elég — s mire Abonyba ért, megtanult magyarul, — minthogy pedig kitünő értesítései vannak Londonból, megtudta, hogy ez az ur (itt ismét egyet villant a stilet az angol felé) a kormány megbízásából elindult Magyarországra, a dicső magyarok rokonszenvét megnyerni s minthogy azt is tudta, hogy az angol is csak a naptárból nézte ki, hogy melyik város van legelől s hová kell mennie először, ő is hasonlóképpen eszelekedett, most tehát itt áll s ha az angol megy, ő is megy, hanem, hát itt hál.

Midőn az angol megtudta, hogy mi járatban van a búr, felszólitott, hogy miután meg van győződve arról, hogy én tudom a köztük fennforgó konfliktus történetét, tehát döntsem el itt mindjárt, melyiküknek van igaza, hogy ahoz képest tehesse meg javaslatait az angol hadügyi kormányzatnál a háború folytatását, vagy beszüntetését illetőleg.

Meg voltam fogva; ha a burnak adok igazat, ez által a világ szabadság nagy eszméjén lódítok egy nagyot előre s ez esetben megválasztanak Ladysmith, Elento és Johannes burg diszpolgárává, de akkor hazám pénzpiacján nem segíthetek.

Ha az angolnak adok igazat, akkor lelkiismeretemmel gyűlik meg a bajom s azon kívül a feleségem okvetlen elválik tőlem.

Még így töprenkedem, a szomszéd szobából éktelen zsvíj hallatszik be, a gyerekek között kiült az angol-búr háború.

Egy mentő eszmém támadt.

Megmagyaráztam vendégeimnek a zsvíj indító okát s azt mondtam, hogy figyeljék meg a harez kimenetelét, amelyik párt ott győz, én is ama párt által képviselt nemzet pártjára állok.

A függőnyt félre huztam s feszült figyelemmel kísértük a harez kimenetelét.

Az egyik csapat élén Miklós fiam (a katonatiszt jelöl) küzdött két nagyobb nővéreivel roppant elszántsággal, amint a burokhöz illik, — a másikon a 3 éves Pista fiam (a paraszt) másik két hugával, valamint a pesztra segítségével védekeztek éktelen vitások között a divány tetején.

Könyv, táska, ábéce, nyelvtan és kapricz-párnák röptek a diványon szorongó angol-tábor felé, miközben Pista vezér (a paraszt) földöntötte az asztalt, így akarván a hős búr csapatot megriasztani.

Az angol nagy flegmával nézte ezt, míg a búr arcán meglátszott a kétségtelen győzelem reménye, kivált midőn a búr csapatnak sikerült a feldöntött asztalon keresztül az angol posztit közvetlen megtámadni.

Mig egyrésztől szívem hevesen dobogott a búr győzelem kilátásán, — másfelől eszembe ötlött a magas kamatláb, melyet a takarékpénztári „résztvényeim” után kell „fizetnem”, — e perczben lépett be a gyerekek anyja (amerikai interveniált) s midőn egy söprű nyelével jól elpaskolta mindkét tábor, ennek hatása alatt az én két illusztris vendégem már ott ölekezett a hátam megett, majd az én kezeim szorongatták nagy buzgalommal, az egyik csakugyan a diszpolgárságot ígérte meg — a feleségem részére, a másik pedig Albionnak vérző csillagából egy sugarat.

Erre aztán én a szózatra, az angol az angol himnusra, a búr meg a transzáli indulóra gyűjtöttünk rá s esodálatosképen úgy össze passzoltak a hangnemek, mint mikor az abonyi trombitás banda adja elő bemutatató darabjait a szelei kut körül, bálok alkalmával.

„Fölbredék, mint híres ember!” mondja Byron.

„Ezt hiszi magáról minden vad zseni!” mondja Hoytsy Pál.

Az elsőre ráfeküdtem, a másikkal betakaróztam.

Csendes jó éjszakát!

Szerkesztői üzenetek.

Többeknek. Lapunk mult számában közölt „Mihály bácsi” élményei — bár nem irodalmi színvonalon álló munka, — de nem is esintalan czélzattal iratott meg s lett közölve. Abban frivol dolgot csak az fedezhet föl, aki olyasmiket minden áron találni akar, a szavak és azok jelentőségeinek, értelmeinek félre magyarázása által.

Piaczi árak.

— (PICK CZÉG JEGYZÉSE.) —

Abony, 1900. január 27.

		K. r.	K. r.		K. r.	K. r.
Búza	mm.	14.40	— 14.60,	vékájz	3.10	— 3.20
Árpa	"	10.40	— 10.60,	"	2.20	— 2.26
Rozs	"	11.00	— 11.10,	"	2.40	—
Zab	"	9.60	— 10.00,	"	1.50	—
Kukoricza	ó. mm.	— 10.50,	"	2.70	—	
"	esőves.	— 5.00,	"			
Bor	.	26—32	korona,	fejtte	32—40	korona.

100—300 frtig.

Havonta megkereshető bármily foglalkozásu egyének által biztosan és becsületesen tőke és risikó nélkül hatóságilag engedélyezett állam papírok és sorsjegyek eladásával az ország minden helységében.

Ajánlatok „könnyű kereset”

Czimen **Singer Gyula hirdetési irodájába.**

6—6

Bpest IV. Lipót ut 14 sz.

Forradalom

a kosmetika terén

UJ!

UJ!

UJ!

ártalmatlan

ártalmatlan

CRÉME ARISTOKRAT.

Bámulatos és meglepő hatása **arcz és kéz-** créme; — **teljesen ártalmatlan** és **zsirmentes** készítmény; — a legrövidebb idő alatt eltünteti az arcz és kéz mindenféle tisztátalanságát u. m. szeplőt-, májfoltot-, bőrtkát (mitessert) sőt hosszabb használat után az arcznak ránczeit is elsimitja, eltünteti. **Hatásáért kezeskedem.**

Egy próba tégely ára **1** frt. **50** kr.

Egy nagy tégely ára **3** frt. — kr.

Poudre **Aristokrat** a legújabb arcz Poudre **teljesen ártalmatlan** anyagokból készítve, nappal vagy este használva rendkívül szép és elegáns arczszínt ad. Kapható fehér, rózsaszín és krém színben.

Egy doboz árva **1** frt. **50** kr.

Megrendelések vagy utánvétellel vagy a pénz előleges beküldése mellett eszközölhetők.

Léontine Clément

urhölgnél

Budapest, VII., Csengery-u. 8.